

Rakhmaninov Symfoni nr. 1;
Balakirev *Tamara*
London Symphony Orchestra,
dir. Valerij Gergijev
LSO Live LSO00784
(61 minutter)

1 2 **3** 4 5 6

Rakhmaninov *All-Night Vigil*
London Symphony Chorus,
dir. Simon Halsey
LSO Live LSO00781
(53 minutter)

1 2 **3** 4 5 6

Valerij Gergijevs åtte år som sjef for London Symphony ble markert med de matte fremførelsene som er uunngåelige når en dirigent gir åtte konserter på syv

dager på ni forskjellige steder. Hans notoriske turbokalender resulterte i den ene nødtørfte «tolkningen» etter den andre, og det er poenget: han synes bare å veive musikken videre. Rakhmaninov så selv på sin første symfoni som en fiasko, men den kan være et av de mest spennende verkene i repertoaret. Det kunne man ikke gjettest etter denne understyrte versjonen. Ikke kast bort tid på den – eller på den glansløse tolkningen av Rakhmaninovs *Vespers* (denne liturgien omfatter for øvrig ikke bare Vespers, men også Matins, Lauds og Primes) med London Symfoniske kor. Som en presentasjon av korsang er den absolutt akseptabel, men den har ikke noe av den lidenskapen du hører fra et russisk toppkor, og disse London-sangerne klinger ikke russiske nok – fargene ligger i språket så vel som i musikken, eller burde gjøre det, og her gjør de det ikke.

Monrad Johansen *Kværn-Slått*,
Norsk Humoreske; Nordlandsbilder, op. 5;
To portretter fra middelalderen, op. 8;
Fra Gudbrandsdalen, op. 9; *Prillar-Guri*,
op. 12; *Nordlandske Danser*, op. 30
Rune Alver (klaver)
Lawo Classics LWC1101
(60 minutter)

1 2 3 4 5 **6**

Denne utgivelsen fører David Monrad Johansens sak så godt som noen annen jeg har hørt. Dette er i grunnen fem suiter, innledet med en capriccio, det meste fra 1920-årene. Monrad Johansen nasjonalisme er selvsagt åpenbar, men ikke på langt nær så mye som man kunne ventet: Etter de muntre folkerytmene i *Kværn-Slått* (1912), utforsker de etterfølgende stykkene ofte en harmonisk stillstand som klart er påvirket av debussysk impresjonisme, enkelte ganger i øyeblikk av ekte skjønnhet og rørende skjørhet.

Radecke *Ouvertüre zu Shakespeare's König Johann*, op. 25; *Sinfonie in F-Dur*, op. 50; *Nachtstück*, op. 55; *Zwei Scherzi*, op. 52
Sinfonie Orchester Biel Solothurn,
dir. Kaspar Zehnder
CPO 777 995-2
(65 minutter)

1 2 3 **4** 5 6

Som dirigent var Robert Radecke (1830–1911) en viktig skikkelse på Berlins musikkscene i andre del av det 19. århundre, og han omgikk mange av samtidens stjerner. På grunnlag av denne innspillingen, synes han å ha vært en helt kompetent 2. divisjons komponist: verkene her har både sjarm og drama, men de står i dyp gjeld til Schumann i sine mer dramatiske øyeblikk, og til Mendelssohn når de danser. Alle som liker konvensjonell østerriksk-ungarsk romantikk vil sette pris på denne CDen (som jeg gjorde), men det er ikke mye personlighet her. Det sveitsiske orkesteret spiller tilstrekkelig godt, men ikke mer.

Mozart *Fiolinkonserter nr. 3–5. KV.216, 218 og 219*
Henning Kraggerud (fiolin);
Det Norske Kammerorkester
Naxos 8.573513
(66 minutter)

1 2 3 4 5 **6**

Her er den friskeste tolkningen av Mozarts fiolinkonserter jeg har hørt på årevis: Henning Kraggerud og Det Norske Kammerorkester nærmer seg musikken som var den skrevet av en tenårings (og det var den), ikke av en ærverdig gammel mester. Tempi er gjennomgående hurtige, rytmene spenstige og klangen gjennom-siktig. Bruken av kammer- fremfor symfoniorkester løfter følelsen av letthet og livlighet, og gjør den krystallinske inn-

spillingen – med basslinjene også – varm og distinkt. I sentrum av det hele står selvfølgelig Henning Kraggeruds glitrende solospill, så spontant og naturlig at det nå og da minner om folkelig felespill. Orkesterets bidrag er også bemerkelsesverdig følsomt og lydhort. Musikalsk tilsvarer dette en tur i vårsolen, og er like forfriskende.